

krásky slovenska

ROČNÍK XLIX

✓ 12/72

KČS 5,—

VÝSTUP ROKA

SEVERNÍ STĚNA LES DROITES

„...a aklimatizační výstup musí být na vrchol do 4000 metrů.“

Tak nějak to stálo v dopise, který rozesílal vedoucí zájezdu do Chamonix, Jura Ševčík, účastníkům.

„Když to musí být, tak tedy ano,“ řekli jsme si, začali jsme listovat v paměti, v průvodcích a jezdit prstem po mapě. Průsečíkem všech požadavků se stala severní stěna východního vrcholu les Droites. Vrchol svými

4000 metry právě vyhovoval aklimatizaci a jeho severní stěna svojí výškou a obtížností našim horolezeckým zájmům.

Stěna je 1150–1200 metrů vysoká. Dolních 700 metrů je převážně led, horních 500 metrů skála. Ledová pole jsou velmi strmá, až 70 stupňů. Skála v horní části je velmi lámavá. Nejtěžší místo je asi 80 metrů vysoký pás ploten 200 metrů pod vrcholem. V celé stěně je špatné jištění a málo míst vhodných pro bivak. Prvovýstup roku 1955 trval pět dní. Dnes se leze stěna s jedním bivakem, až na výstup Reinholda Messnera roku 1968, který stěnu přešel za 9 hodin. Do našeho pokusu měla stěna 11 výstupů. Potud literatura.

Dále jsme mluvili s lidmi, kteří stěnu viděli a na místě samém dokonce s těmi, kteří ji lezli. Nejnepříjemnější byly zprávy o tom, že tam padají telefonní budky v trojstupech. No uvidíme, řekli jsme si. A uviděli jsme.

Pátého srpna jsme se s Frantou Pulpánem již podruhé dívali na „naši“ stěnu. Viděli jsme ji již před několika dny, ale počasí nám neprálo. Dnes vypadá dobře.

Balíme pět skalních, sedm le-

Severná stěna les Droites. Zakreslené cesty a varianty: 1. Cesta prvovýstupov (1955). 2. Cesta R. Messnera (z r. 1969?). 3. Axtl-Gross (1967). Trhanou čiarou je vyznačený výstup Pechouš-Pulpán (1972).

dovcových skob, několik smyček, dvě lana a trochu jídla. Na spaní máme jen peřové bundy a Zdárského vak. Na strmém ledu je dobré mít toho co nejméně na zádech. Po skrovné večeři jdeme spát.

Ve dvě hodiny po půlnoci odcházíme po obvyklých zmatcích z chaty. Nezábavnou cestu po ledovci si zpestřujeme několika pády z morény. Ve čtyři hodiny jsme konečně u okrajové trhliny pod stěnou.

Při navazování obhlížíme cestu, po které jsme přišli. Od chaty Argentiére, odkud jsme vyšli i my, se rozbíhají skupiny světelek. V mlze nad ledovcem připomínají bludičky v šumavských lesích. Někde mezi nimi jsou kamarádi, kteří směřují pod severní stěnu Trioletu. V duchu jim přejeme mnoho štěstí a začínáme lézt.

Překračujeme trhlínu a lezeme po strmém ledu, na kterém je místy trochu firnu. Zatím snadno.

Po východu slunce se ocitáme u skal, které v dolní třetině stěny vyčnívají z ledu. Pod nimi traversujeme asi dvacet metrů do úzkého žlábků, kterým hodláme dále lézt. Občas zahvízdá pár kamenů, jinak žádné vzrušení. Vlevo i vpravo od sebe vidíme stopy po předchůdcích; skoba s karabinou a stará lana.

Žlábek začíná kolmým zledovatělým koutem. Pod ním nespolehlivé jištění. Kus zkouším, nejde mi to. Zatlučím skobu, vrátím se, dál jde Franta. Po nespolehlivém, dunícím ledu přelézám kolmé místo a mizí nade mnou. Když stojím u něho a dívám se nahoru, není mi příliš veselo; velmi strmý ledový žleb, jistě 65 stupňů a kolem hladké skály.

Rubeme stup za stupem. Po sedmi délkách jsme na konci skalek. Nad námi se zdvíhá strmý led, který končí ve vrcholových skalách. Tam chceme dnes dolézt.

Lezeme délku za délkou. Sklon stěny se mění, ale pod 55 stupňů neklesá. Zjišťuji, že cepín značky Nanga Parbat se možná hodí k opírání na hoře stejného jména, ale rozhodně ne k sekání stupu do tvrdého ledu. Ruce mě již nechtějí poslouchat. Jsem rád, že led končí a po šestnácti hodinách lezení nacházíme místo na bivač. Je to skalní deska, vyčnívající z vrcholových skal nad ledové pole. Dá se tu celkem pohodlně sedět. Na levém pilíři stěny vidíme dvě dvojky, které se rovněž chystají k bivač. Zvolna se stmívá a nás po dni, plném tvrdé práce, přemáhá spánek.

V osm hodin ráno jdeme dále. Skála je velmi strmá, místy dokonce převislá, všechno obaluje ledový krunýř. Skoby špatně drží, při zatlučení

nezvoní, spáry se otevírají. Lezeme rychle, přitom však opatrně. Pád by znamenal katastrofu.

V jednu po poledni stojíme pod pásem strmých, hladkých ploten. Možnost výstupu nabízí jediné strmé vhloubení, vyplněné volnými kameny a ledem, pod kterým teče voda. Řada je na mně, ale pohled na ono vhloubení mi nějak bere odvahu. Franta jde tedy dál. Traversuje vlevo a pak již balancuje vzhůru po dunícím ledu a volných kamenech. Zajistí se, vyměníme o jeho stanovišti několik nesalonních, ale výstižných výrazů, a mohu jít. Zkouším to jako on, ale mé umění na to nějak nestačí. Nenápadně se tedy občas přitáhnou za lano. Dostávám se k zamrzlým kamenům. Vytlučím skobu a předními hroty maček stoupám do spáry, kde byla zatlučena. Spára se otvírá a plotna velká jako ping-pongový stůl padá dolů. Hrot ledovcového kladiva, zaražený do ledu, mě udržel. Franta ani nic nezpозoroval. Chvilí odpočívám a koukám kolem sebe. Seshora na mě stříká voda z trubkové skoby, kterou tam Franta zavrtal. To mi připomíná, že jsem již delší dobu nic nepil. Místnost s lepšími nápoji však není nablízku. Svlážím si tedy své hrdlo onou vodou a lezu dále.

Po několika délkách jsme pod pásem strmých ploten. Nikde ani místo pro skobu. Zřejmě, ano těžké místo pod vrcholem. Na plotnách je přilepený obrovský blok, jakási věžička. Polezeme jedním z koutů, které tvoří onen blok a plotna.

Levý kout se nám nějak nezdá, Franta traversuje pod pravý. Exponované stanoviště na hraně bloku. Lezu k němu a hned pokračuji dál. Kout je úplně kolmý a není v něm snad jediný kámen, který by nebyl volný. Kout končí a nade mnou je vidět konečně vrchol, ozářený sluncem. Sklon stěny se mírní.

V těchto místech je zřejmě skladiště stěnové munice. Další výstup vede strmým ledem, ze kterého ční balvany různé velikosti. Sem se již dostane ranní slunce a vysílá dolu povzbuzení pro nastupující horolezce.

Pak lezeme stále více se pokládající ssutí, slepenou ledem, k vrcholu. Kličkujeme mezi balvany a občas vysekáme několik stupů. Pozdě odpoledne prorážíme převěj a vylézáme na hřeben. Před námi se otvírá panorama, které dominují Mont Blanc a Grandes Jorasses. Rychle sestupujeme kus k ledovci Taléfre, po kterém půjdeme zítra dolů. Na chvějící se plošině z volných kamenů se chystáme na bivač. Již v polospánku si sdělujeme dojmy z nádherného výstupu a těšíme se na setkání s kamarády v Chamonix.

ČITATEĽOM, SPOLUPRACOVNÍKOM A PRIAZNIVCOM KRÁS SLOVENSKA
DO ROKU 1973 ŽELÁ VEĽA ŠTASTIA A ÚSPECHOV REDAKCIA